

Sygn. akt III Cz 712/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sędziowie SSO Gabriela Sobczyk(spr.)

SSR(del.) Maryla Majewska-Lewandowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 czerwca 2014r.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko K. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach zawarte w punkcie 3 wyroku

z dnia 19 marca 2014r., sygn. akt I C 1708/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR(del.) Maryla Majewska- Lewandowska SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem zawartym w punkcie 3 wyroku z dnia 19 marca 2014 r. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania. W uzasadnieniu jako podstawę rozstrzygnięcia podał art. 100 zd. 1 k.p.c. równocześnie wskazując, że powództwo wniesione zostało zasadnie, gdyż od lipca 2013r., kiedy to funkcjonariusz Policji przekazał pozwanej żądanie powoda, nie doszło do spełnienia żądania. Sąd uznał, że zachowanie właścicielki psów było zawinione, a jej postępowanie po zdarzeniu nieodpowiedzialne. Sąd nadto uznał, że z racji obowiązującej zasady kontrydiktoryjności, powód, który nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie podolał ciężacemu na nim obowiązkowi dowiedzenia przed Sądem wysokości części roszczenia. W dalszej części wskazał, że A. K. poniósł tytułem kosztów procesu opłatę w wysokości 53 zł, która stanowi znaczną część zasądzonej mu w wyroku kwoty 169 zł. Sąd uznał, że niezasadne będzie w danej sprawie stosunkowe rozdzielenie kosztów. Strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego 180 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł. Powód wygrał sprawę w około 16,10%. W związku z tym obowiązany byłby do zwrotu pozwanej sumy 156,75 zł, co wraz z uiszczoną opłatą przewyższałoby całe zasądzone na jego rzecz odszkodowanie.

Zażalenie na to postanowienie wniosła pozwana domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w postępowaniu zażaleniowym, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi

pierwszej instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych w postępowaniu zażaleniowym.

W uzasadnieniu podniosła, że uwzględniając, że powód wygrał sprawę jedynie w 16,09 %, Sąd Rejonowy winien zasądzić na rzecz pozwanej kwotę 151 zł, w dalszej części kwestionując istnienie szczególnie uzasadnionego wypadku uzasadniającego zastosowanie art. 102 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Art. 98 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zasada ta doznaje wyłomu w art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może także włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W art. 100 k.p.c. wyrażona została zasada kompensaty kosztów procesu, która znajduje zastosowanie w wypadku częściowego uwzględnienia żądań i stanowi ona elastyczne dostosowanie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy do sytuacji, w której obie strony są w różnym stopniu albo w takim samym wygrywającym i przegrywającym zarazem. Sąd wyboru sposobu rozliczenia kosztów w oparciu o tą regulację dokonuje kierując się zasadą słuszności.

W zaskarżonym rozstrzygnięciu Sąd Rejonowy wskazał, że za zastosowaniem powyższej regulacji prawnej i wzajemnym zniesieniem kosztów postępowania pomiędzy stronami należało uznanie zasadności roszczenia powoda, natomiast uwzględnienie go jedynie w części, wynikało z niewykazania przez powoda wysokości szkody, do czego ten był zobowiązany zgodnie z art. 6 k.c. Nadto wskazał również postawę pozwanej, której zachowanie po wyrządzeniu szkody, zakwalifikował jako zawinione i nieodpowiedzialne. Wynika z tego, że Sąd uznał roszczenie powoda, co do zasady za słuszne.

Problematyka stosowania art. 100 k.p.c. doczekała się stosunkowo obszernego orzecznictwa. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 września 2013r. (III CZ 37/13) wskazał, że o zastosowaniu zasady wzajemnego zniesienia kosztów procesu decyduje kryterium słusznościowego rozłożenia obowiązku ponoszenia tych kosztów, nie jest natomiast bezwzględnie wymagane dokładne wyliczenie stosunku wygranej do przegranej. W takim wypadku sąd powinien wskazać na te względy, ponieważ słuszność leży u podłoża każdego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, zaś sam charakter sprawy nie może przesądzać o zastosowaniu pierwszej z reguł wskazanych w art. 100 k.p.c. W identycznym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się również w postanowieniu z dnia 9 maja 2012r. (V CZ 7/12) oraz z dnia 14 maja 2012r. (II PZ 11/12).

Nie można pominąć, że zastosowanie zasady kompensaty kosztów nie może przerzucać na drugą stronę procesu ryzyka związanego z błędną oceną przez powoda wysokości przysługującego mu roszczenia.

Uwzględniając powyższe, należało uznać, że w niniejszym przypadku, wzajemne zniesienie kosztów postępowania było uzasadnione zarówno charakterem sprawy, a także postawą stron. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że roszczenie powoda co do zasady były słuszne. Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że dochodzone pozwem roszczenie stanowiło rzeczywistą szkodę wyrządzoną powodowi, natomiast oddalenie powództwa było konsekwencją niewiedzy powoda co do reguł procesowych, a w szczególności obowiązku wykazania zasadności swoich twierdzeń.

Uznając przy tym, że zastosowanie art. 100 k.p.c., wymaga jednak nie tylko dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, lecz także podlega dyskrejonalnej ocenie sędziowskiej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012r., IV CZ 4/12), Sąd Okręgowy uznał, że w ustalonym stanie faktycznym, nie zachodziły podstawy do stosunkowego rozdzielania kosztów, a wskazane przez Sąd Rejonowy przesłanki zastosowania art. 100 k.p.c., są uzasadnione.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy, odnosząc się do zarzutów podniesionych zażaleniu, wskazuje, że zaistniały w sprawie przesłanki również do zastosowania art. 102 k.p.c. z uwagi na jej charakter. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie wywoły zawarte w uzasadnieniu Sądu Rejonowego co do szczególnych okoliczności niniejszej sprawy. One również potwierdzają zasadność ostatecznego skutku rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w zaskarżonym postanowieniu zawartym w punkcie 3 wyroku.

Z tych względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.

SSR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Gabriela Sobczyk